elő az is, hogy jelentős tudományos tevékenységgel és pedagógiai gyakorlattal rendelkező tanárkollégánk csak az “örökös" konferenciári rangig vihette fel, az utánpótlást biztosító fiatal magyar tanerőt egyáltalán nem vettek fel, a közgazdasági tanszéken pedig egy adott időben megüresedett konferenciári posztért öt magyar nemzetiségű adjunktusnak kellett versenyeznie, és a végén egyik sem nyerte el. Az előléptetések kérdése csupán az 1989-es decemberi fordulat után oldódott meg.
**Dr. Péter György.**

## Imreh István gazdaságtörténész 80 éves

Ez év szeptember 12-én töltötte nyolcvanadik életévét Imreh István ny. egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia külső tagja, a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem díszdoktora. Imreh Istvánt pátriájában, de a határokon túl is történészként ismerik. Gazdaság és társadalomtörténeti orientációját viszont az is meghatározza, hogy Brassóban a felső református kereskedelmi iskola diákja volt, majd a Ferencz József Tudományegyetem végzettjeként szerzett közgazdász diplomát. Doktori disszertációjának címe: "A székely közbirtokosságok története" is jelzi vonzódását az interdiszciplináris kutatáshoz, a történeti társadalmi alakulatok, intézmények formatartásához.

Ő írja: "A művelődés tárgyi és szellemi ha-gyatékának számbavételekor nem sikkadhat el az, ami létfeltételeinket, megmaradásunkat elsősorban biztosította: az emberi munka. Az eszközöket készítő, gyártó, a termelésnek kereteket szervező, rendszert kidolgozó elődök példája érdemes a számontartásra". Érthető tehát, hogy kutatásaiban a históriába ágyazottan mind a szociológia, mind a közgazdaság, valamint más diszciplínák is ötvöződnek.

1943-ban a falukutatók munkájáról ír "Köz-gazdászok Bálványosváralján" címmel, és 1999-ben foglalja össze, az állami keretben folyó hétköznapok történetét "A fejedelmi gazdálkodás Bethlen Gábor idejében" című írásában.

A formációk egyikének, a földesúri gazdaságnak, a majorságnak a históriájával is foglalkozik. Kis könyve a Mikó birtokról és mezőgazdaságáról, elindítója a Gazdaságtörténeti tanulmányok című sorozatnak, amely hét kötetnyire gyarapodott 1956 - 1958 között.

Imreh Istvánt időbelileg elsősorban a két nagy termelési rend, és a kettő közötti átmeneti szakasz foglalkoztatta. Az erdélyi iparosodás, az agrárius hagyományok bomlása és az eredeti tőkefelhalmozás jelei, a fabrikák és manufaktúrák dolgozói, az első gépgyártók világáról addig ismeretlen levéltári adatok alapján elsőként ad hírt.

Legismertebb és gyakran idézett könyvei: "A rendtartó székely falu" (1973), "A törvényhozó székely falu" (1983), "Székelyek a múló időben", "Kászonszéki krónika" (1992) tanúsítják, hogy soha sem lett hűtlen szülőföldjéhez.

A rendtartó székely falu vizsgálata ugyan-akkor feltárja a falujegyzőkönyvekben, falutörvények ismeretlen, múltba veszett, de a székelyekben és Kelet-Európa népeiben mind a mai napig élő értékrendet, közösségi normákat, és nem utolsó sorban a szintes paraszti írásbeliséget.